

ŠOLSKE

1

ČASOPIS

OSNOVNE ŠOLE

BOŽIDARJA JAKCA

Šolsko leto 2007/08

*Pred nami je novo leto in
pred vami nova številka šolskega časopisa.*

Spet smo se zbrali po poletnih počitnicah in se trudili,
da vam pripravimo še zanimivejši šolski časopis.

K sodelovanju smo povabili tudi učitelje in vse
učence šole, da skupaj ustvarimo nekaj,
na kar bomo ponosni. Upam, da nas
bo pri prihodnji številki
sodelovalo še več.



Uvodnik

OSNOVNI PODATKI ŠOLE

USTANOVITELJ ŠOLE
Mesto Ljubljana

SEDEŽ ŠOLE
Nusdorferjeva 10, 1000 Ljubljana

RAVNATELJICA Staša Rejc, prof.

TELEFONSKE ŠTEVILKE
IN NASLOVI ELEKTRONSKE POŠTE
tajništvo
01 520 66 50
fax 01 520 66 60
tajnistvo@os-bozidarjajakca.si
ravnateljica
01 520 66 51
ravnatelj@os-bozidarjajakca.si
pomočnica ravnateljice
01 520 66 58
pomocnik@os-bozidarjajakca.si
zbornica
01 520 66 52
svetovalna služba
01 520 66 53
svetovalne@os-bozidarjajakca.si
kuhinja
01 520 66 54
športni kabinet
01 520 66 55
sport@os-bozidarjajakca.si
knjižnica
01 520 66 56
knjiznica@os-bozidarjajakca.si
računovodstvo
01 520 66 57
racunovodstvo@os-bozidarjajakca.si
računalniški kabinet
01 520 66 59
computer@os-bozidarjajakca.si
zobna ambulanta
01 548 20 04
PŠ Hrušica
01 544 36 45
hrusica@os-bozidarjajakca.si
fax PŠ Hrušica
01 544 36 46

SPLETNE STRANI

www.os-bozidarjajakca.si

URADNE URE

tajništvo: vsak delovnik
od 9.30 do 11.30 in
od 13.00 do 14.00
računovodstvo: vsak delovnik
od 9.30 do 11.30 in
od 13.30 do 14.30

POZDRAVLJENI!

Vabimo vas, da nam pišete, da sodelujete pri glasovanju za najboljšega učitelja in najboljšega učenca.

Novost v naslednji številki bodo tudi zaupne besede, na katere bo odgovarjala dr. Poldi. Torej, če imate kakršnokoli vprašanje o odraščanju, spolnosti, šoli, starših, zaljubljenosti, drogah, nam pišite (ni se treba podpisati) in odgovor boste prejeli preko šolskega časopisa.

Upam, da boste ob branju časopisa uživali, se nasmejali in zabavali.

Zahvaljujem se vsem učenkam, učencem in njihovim mentorjem, ker ste soustvarili časopis, ki je danes pred nami.

Zahvaljujem se Katarini Beton, Luki Hodak Weber, Klari Novak in Tinkari Smrekar, ker ne obupajo in z menoj ustvarjajo pisano in risano besedo.

Posebna zahvala gre tudi Mateji, pri sooblikovanju časopisa, grafični pripravi in gospodu Andreju Slana, ki je omogočil tisk čarobnih besed.

Nina Bernard

Dragi starši, če obstaja možnost,
da sponzorirate tisk šolskega časopisa,
kontaktirajte urednico Nino (učilnica 98).



BOŽIDAR JAKAC (1899–1989)

*Spoštovani učenci,
učitelji in delavci šole.
Tudi to šolsko leto
praznujemo spomin
na Božidarja Jakca,
po katerem naša šola
nosi ime.*



Je eden največjih slovenskih likovnih ustvarjalcev, slikar, grafik, ilustrator, akademik in profesor. Rodil se je v Novem mestu in tam obiskoval gimnazijo, vojno maturo pa je opravil na realki v Idriji. V letih 1919 do 1923 je študiral v Pragi in z odliko zaključil visoko šolo kot prvi slovenski študijsko specializiran grafik. Med leti 1925 in 1928 je bil profesor risanja na II. Ljubljanski gimnaziji in na realki. Še pred iztekom vojne je bil pobudnik za ustanovitev slovenske Akademije za upodabljačo umetnost Ljubljani in bil po vojni na njej profesor za grafiko. Leta 1949 je bil izvoljen za rednega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti, pozneje pa je postal član več jugoslovanskih in tujih akademij.

Jakac se je likovno najraje izražal v grafiki (lesorezi, jedkanice, suhe igle, litografije) in risbi (ogljje, kreda, svinčnik), v slikarskem načinu izražanja pa mu je bolj ustrezalo upodabljanje v pastelu kot slikanje z oljnimi barvami in akvarelom. Kot oče in mojster slovenske grafike je bil med pobudniki in ustanovitelji svetovno znanega mednarodnega grafičnega bienala v Ljubljani.

Bil je najizrazitejši portreist svojega časa. Njegove podobe nam pričajo o izrazito poetično in muzikalno dojemljivem umetniku slovenske pokrajine, še zlasti Dolenjske in rodnega Novega mesta. Dejaven je bil tudi kot avtor osnutkov za poštne znamke in drobne grafike (ekslibrisi). Za soje kakovostno umetniško delo je prejel veliko nagrad, štirikrat celo Prešernovo nagrado.

S svojimi deli se je Božidar Jakac povzpел na sam vrh slovenskega umetniškega Olimpa, po številu del pa je naš najplodnejši likovni umetnik.

Vemo, da se je Božidar Jakac najraje likovno izražal v svojih umetninah z materialom oglje ali suhi pastel, zato smo v tem šolskem letu posvetili projekt – s črto in risbo v spomin na Božidarja Jakca. V jedilnici in zgornjem hodniku naše šole smo pripravili sceno in razstavo likovnih del naših učencev (risbe z ogljem) pod vodstvom našega učitelja Skenderja Bajroviča prof. likovne vzgoje.



Anja Anžič in Lea Erzar, 7. b.

ŠPORTNE NOVICE

OŠ Božidarja Jakca in naši športni pedagogi so 19. 6. 2007 prejeli priznanje za najbolj športno šolo mesta Ljubljane.

Naši učenci se vključujejo v številna tekmovanja: badminton, košarka, nogomet, odbojka, atletika ... Na različnih področjih imajo možnost odličnih dosežkov, ki veliko pomenijo njim samim in seveda tudi šoli, ki jo predstavljajo. Veseli smo, da imamo športne pedagoge, ki poskušajo izvabiti iz vsakega učenca najboljše. Vsi talenti so opaženi in se jih spodbuja. Le tako naprej ...

NOVOSTI: Letos smo pričeli z nadstandardom na razredni stopnji v dveh razredih in upamo, da se nam v naslednjem šolskem letu pridružijo še ostali. N. B.

ATLETIKA

V vseh štirih kategorijah so učenci osvojili ekipno 1. mesto v skupini C.

NOGOMET

Naši nogometaši so se uvrstili v 1. ligo. Čestitke!

KOŠARKA

Košarkarji so končali tekmovanje v svoji predtekmovalni skupini. Rezultate bomo objavili v naslednji številki.



BADMINTON

V sredo, 20. novembra so naši učenci uspešno tekmovali na posamičnem tekmovanju v badmintonu in dosegli naslednje rezultate:

- ▶ med nekategoriziranimi učenci je Klemen Janc dosegel 9. mesto, Žana Štekovič pa je osvojila 1. mesto,
 - ▶ med kategoriziranimi učenci je Miha Kerč osvojil 3. mesto, Miha Lampe pa je bil četrti.
- Žana in Miha sta se uvrstila tudi na državno prvenstvo posameznikov.

Dan kasneje, so tudi mlajši učenci dosegli odlične rezultate:

- ▶ Katarina Beton je osvojila 1. mesto, Martina Cimerman 3. mesto, Monika Pust pa je bila 5.
- ▶ Pri fantih pa je Mitja Lovrek dosegel 13. mesto.



AL' ME BOŠ KAJ RADA IMELA?

V četrtek, 18. oktobra, smo učenci petega razreda imeli kulturni dan, ki je bil namenjen ljudski pesmi. Razdeljeni smo bili v pet skupin. Najprej smo se po skupinah pripravljali na delo, nato pa smo si v šolski jedilnici ogledali igrico z naslovom *Al' me boš kaj rada imela*. Ker je bila igra povezana z ljudsko pesmijo, sta glavna igralca veliko prepevala, ob petju pa smo spoznali tudi zgodbo o Jožu in Tinci.

Joža izve o Tincini lepoti. Pride jo obiskat in jo začne osvajati in ji prinašati darila. Tinca ga sprva zavrača, njegova ljubezen pa postaja čedalje močnejša. Končno se Tinca omehča, Jožu prizna ljubezen in postaneta par. Kmalu mora Joža v vojsko, in sicer, kar za sedem let. Tinca ga zvesto čaka in ko se Joža vrne, se poročita. Včasih se tudi prepirata, vendar se pobotata in živita srečno.

Predstava nam je bila zelo všeč, še posebej srečen konec. Srečni pa smo bili tudi mi, ker smo imeli priložnost poslušati ljudske pesmi.

Po predstavi smo odšli v svoje skupine in nadaljevali z delom. Za oblikovanje iz gline nas je navdušila gospa Milica Koštrun. Izdelovali smo ljudske motive živali.

V delavnici, kjer smo slikali na steklo, nam je z nasveti pomagala gospa Vida Rožanc. Na steklo smo slikali ljudske cvetlične motive in nastali so čudoviti izdelki.

V glasbeni delavnici smo na glasbila zaigrali nekaj ljudskih pesmi in gospa Vanja Suhadolnik je iz nas naredila pravi mali orkester.

Angleško delavnico je vodila gospa Urška Vrtačnik. Naučili smo se nekaj angleških ljudskih pesmi, izdelali kazala za knjige, reševali križanke in uganke, povezane z nočjo čarovnic (Halloween).

Delavnica za slovenščino je bila namenjena spoznavanju slovenskih ljudskih pesmi. Pomagali smo si z različnimi knjigami, izdelali smo tudi dva plakata. V svet ljudskih pesmi nas je popeljala gospa Janja Veldin.

Po končanem delu smo skupine svoje izdelke razstavile na šolskem odru. Ponosni smo bili na svoje ustvarjanje in takih kulturnih dni si še želimo.

👉 Učenci in učenke 5. a in 5. b
(dodatni pouk slovenščine)



R A Z P I S

V uredništvu
revije iščemo nove
sodelavce –
ilustratorje, fotografe,
pisce besedil,
športne poročevalce ...



ŠOLSKI DOGODKI

MOJA SOŠOLKA UNA IGRA VIOLINČELO. VIOLINČELO JE VELIK INŠTRUMENT. NANJ ZELO LEPO IGRA. LAHKO SEM GA DVIGNILA.

Tina Nikolič, 2. b

IME MI JE LIA. STARA SEM 7 LET IN IGRAM NA VIOLINO. SOŠOLCEM SEM ZAIGRALA NEKAJ SKLADB. VSI SO MI PLOSKALI. NA KONCU SO JO LAHKO VZELI V ROKE.

Lia Hribernik, 2. b



NARISALA SEM SOŠOLCA DAVIDA, KI IGRA NA FLAVTO. ZAIGRAL JE LEPO PESMICO IN VSI SMO MU PLOSKALI. LEPO GA JE BILO POSLUŠATI. RAZKAZAL NAM JE TUDI DELČKE FLAVTE. MENI BO MOGOČE PRINESEL SINTESAJZER.

Nika Modic, 2. b



ŠOLSKI DOGODKI

OBISK V BOTANIČNEM VRTU



BILI SMO NA SLAVNIKU, SLIVNICI IN NANOSU



TEHNIŠKI DAN

IZDELOVALI SMO PAPIR



Učenci 7-h razredov smo v oktobru imeli tehniški dan, na temo *Naši vsakdanji odpadki*. Spoznali smo metodo ročnega izdelovanja papirja, urejali cvetlične gredice in ekološke otoke okoli šole in izdelovali uporabne izdelke iz odpadnih materialov.

UREJALI GREDICE



EKOLOŠKI OTOKI V OKOLICI ŠOLE



Učenci Osnovne šole
Božidarja Jakca
LOČUJEMO ODPADKE!

IZDELOVALI IZ PODSTAVKOV



Zbiramo star papir!

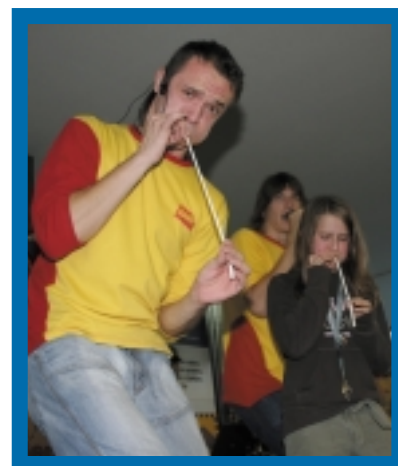
Zbiramo
odpadne baterije.
Skrbimo
za okolje.

Z GLAVO NA ZABAVO

Pod pokroviteljstvom Ministrstva za zdravje in Mestne občine Ljubljana smo novembra organizirali prireditev *Z glavo na zabavo*.

Učenci so imeli dopoldan športni dan, popoldan pa prireditev, na kateri so se zabavali in dobili praktične nagrade.

Pohvaljeni so bili za lepo vedenje.



RAZSTAVA

UČENCI KROŽKA »OBLIKOVANJE IZ GLINE«,
POD MENTORSTVOM MILICE KOŠTRUN,
SMO IMELI RAZSTAVO V KNJIŽNICI JOŽETA MAZOVCA





LUNINE RIME MED PLANETI

22. novembra 2007 smo se zbrali v knjižnici Jožeta Mazovca v Mostah. Deklica, ki ji je šele 11 let, je izdala svojo drugo pesniško zbirko z naslovom *Lunine rime med planeti*. Ko so ji založniki svetovali naj spremeni nekaj pesmi, da bodo lažje berljive, jim je odgovorila, da ne znajo prav prebrati. To priča o njenem neomajnem karakterju, ki jo bo pripeljal še daleč.

Ta deklica je naša učenka Katarina Beton, na katero smo zelo ponosni in ji želimo še veliko uspehov.

N. B.

PIKA NOGAVIČKA

V ponedeljek, 3. 12. 2007, smo se peti razredi odpravili na kulturni dan v Slovensko mladinsko gledališče. Ogledali smo si predstavo Pika. Bila nam je zelo všeč.

Pika Nogavička je čisto posebna deklica, ki s svojimi vragolijami tudi žalostne ljudi spravi v smeh. Smejali smo se njenemu vedenju in govorjenju: staremu grahu v nosu, ki tam tiči že tri leta, poštekanki, služkinji Eli, kroni iz Interšpara, spunku in še marsičemu.

Po koncu predstave smo navdušeno ploskali igralcem.



foto Goran Bertok

Emma Barbič, Eva Mustar, Anja Hren, Tjaša Tušar 5. a/8
(Dodatni pouk slovenščine)



KNJIŽNI SEJEM

Z učiteljico dodatnega pouka Majdo Pervinšek smo odšli na 23. knjižni sejem, ki je potekal v Cankarjevem domu. Svoje knjige je predstavljalo veliko založb. Razstavljene so bile tudi mnoge revije. Prodajali so jih po znižanih cenah in predstavljali nova dela in zbirke.

V času sejma so potekale tudi knjižne debate in razne delavnice. 29. novembra popoldan je svoje knjige podpisoval nekdanji politik doktor France Bučar. Prišlo je veliko mladih in starih ljubiteljev knjig ter radovednežev.

Na sejmu je bilo toliko zanimivega, da se nam je ogled zdel prekratek in z veseljem se bomo udeležili 24. knjižnega sejma.

Katarina Beton, Nina Mislej, Cecilija Rozman P., Monika Pust 5. b/8
(Dodatni pouk slovenščine)

Literarni kotiček

LEPA VIDA

(nadaljevanje)

Ko je Vida tedne štela,
je sklenila, da si življenje bo vzela.
Ravno na tem je bila,
takrat v sobo vstopi kraljica.
Kaj počne jo vprašala,
njej odvrne Vida zala:
»Tož' se mi domovina,
b' rada vid'la vsaj grob svoj'ga sina.«
To reče in zajoka,
kraljica vid', da srce ji poka.
Kraljica ji domov pustila,
če se v tednih sedmih bo vrnila.
Večera ist'ga Vida zala,
je že domov potovala,
vabila jo je domovina,
da b' se poklonila,
v spomin moža in sina,
ki ju je zapustila.
Ko po tednih treh zagleda obalo,
zgleda, ko da se ji je zmešalo.
Hitro na kopno skoči,
kmalu že solze toči,
ker spomni se moža in sina,
v njenem srcu je praznina.
K njunmu grobu odhiti,
ju odpuščanja prosi,
ker je pobegnila,
in veliko napako naredila.
Vida še močnejše zajoče,
že vrniti se hoče,
takrat se je odločila,
da kraljičinega sina ne bo dojila,
ker bo pobegnila.
V sosednjo vas je odšla,
kjer se je skrila
in kot pastirica živela.

Miha Kerč 9. b



POZNEJE JI JE BILO ŽAL

Valovi so udarjali ob ladijsko dno. Lepa Vida je stala na koncu ladje in zrla v prazno modrino. Mislila je na dom, svoj dom, ki ga nikoli ni marala, toda tožilo se ji je po njem. Razmišljala je o svojem starem možu, ki jo je imel vendarle rad in o otroku, ki je bolehal.

Zamorec jo je poklical k sebi in z roko pokazal predse, češ, da so že blizu obale. Vida je zagledala kopno, na katerem so rasla drevesa in na kateri so druga zraven druge stale bele hiške. Ustrašila se je, želela si je iti nazaj domov. Vprašala je: »Zamorec, povej mi, bom še kdaj videla ljubi dom?« Zamorec je začutil njen strah in napetost ter milo odgovoril: »Ljuba Vida, ne boj se. Tukaj se ti bo dobro godilo. Dojila boš prestolonaslednika in kraljeva družina bo s teboj lepo ravnala. Dobila boš svojo sobo, drage obleke in še veliko več.« Vedela je, da ima prav, a kaj, ko je svoje srce in ljubezen pustila tam daleč čez morje. Šele takrat je Vida potočila nekaj solz, ki so počasi polzele po njenem od nesreče belem obrazu.

Ker je bilo še zgodnje jutro, jih na obali nihče ni pričakal. Vendar so se v trenutku, ko je Vida položila svoje nežno stopalo na španska tla, iz grmovja prikazali kočija, konjeniki in strežniki. Njo in zamorca so popeljali v kočijo in jima postregli z zgodnjim zajtrkom. Vida se je sprostila in zamorec se ji je pomenljivo nasmehnil.

Po nekajurni vožnji so se pripeljali pred kraljevo palačo, ki se je dvigala iznad sveže pokošene trave in cvetočih vrtov. Bilo je kot v pravljici. Ko so izstopili iz kočije, so jo peljali noter, zamorec pa ji je pomahal in odšel. Ostala je sama s služabnicami. Šle so skozi razkošne hodnike s starim pohištvom in slikami članov kraljeve rodbine. Končno so jo pripeljali v sobo, ki je imela rožnate stene, viktorijansko posteljo in veliko omaro polno oblek. Soba je bila njena. Rekli so ji, naj se namesti in umije, saj jo bosta potem kralj in kraljica sprejela in predstavila kraljevo dete – princa.

Vida se je umila in oblekla obleko, ki jo je čakala v omari. Odšla je na balkon, ki je gledal na vrt. Do balkona so se vzpenjale rdeče vrtnice, ki so se lahko primerjale z barvo krvi. Od vsega tega razkošja in lepote je čisto pozabila na svojega moža in otroka.

V sobo je prišlo dekle s prijaznim obrazom po imenu Luiza in dejala, da je Vidina strežnica. Rekla je tudi: »Kraljeva družina te že pričakuje v plesni dvorani.« Odhiteli sta po stopnicah v svetlo dvorano, v kateri je bil zbran ves dvor. Vidi je vzelo sapo, Luiza je to začutila in jo narahlo porinila naprej. Dvorjani so se umaknili in naredili prostor zanjo. Tako je lahko Vida videla kralja, kraljico in zraven stajico. Počasi se je prebila do njih in se narahlo priklonila. Na sebi je čutila zavistne poglede dvorjank. Kralj je z globokim glasom skozi svojo brado spregovoril: »Lepa Vida, pote smo poslali, da bi delala na mojem dvoru kot dojilja prestolonaslednika. Sedaj se boš morala vpričo vseh dvorjanov zaobljubiti našemu kraljestvu. Obljubiš, da boš skrbela za princa kot za otroka lastne krvi?« Vido je močno zaskalelo v srcu, saj se je spomnila, da je svojega otroka zapustila. »Obljubiš, da se boš do kraljeve družine obnašala ponižno, jih spoštovala in ugodila vsaki želji, ki se meni in kraljici porodi?« »Obljubim«, je dejala Vida. Kraljica je dvignila dete iz stajice in ji ga položila v naročje. Princ je bil prečudovit. Imel je modre oči, ki se bodo kasneje spremenile v rjave ter angelski nasmeh. Ko je tako veselo migal z rokami in se smehljaj, so jo dvorjanke ter kraljica pospremile v prinčevo sobo. Kraljica je Vidi pojasnila nekaj prinčevih navad in ji nato dejala, da lahko prvič podoji otroka. Bil je lačen in z veseljem je popil mleko, ki mu ga je dojilja nudila. Nato je podrl kupček in položili sta ga v voziček. Kraljica se je nasmehnila: »Kako vesela sem, da si tukaj, Lepa Vida. Pridi, pojdiva na sprehod.« Otročiček je spal, onidve pa sta se spre-

Literarni kotiček

hajali po cvetočem se vrtu. Vida je opazila mladeniča, ki je vadil streljanje z lokom. Bil je zelo dobro izurjen, istih let kot ona in zelo privlačnega videza. Kraljica ga je predstavila kot kraljevega brata Simona. Ko je le-ta izpulil pravkar izstreljeno puščico iz sredine tarče, je opazil Vido in onemel ob pogledu nanjo.

Pred večerjo kraljeve družine je Vida slišala otroški jok, zato je takoj odhitela k princu. Vsi, vključno s kraljem in kraljico, so bili zbrani v kraljevi jedilnici. Nihče ni dvignil pogleda od hrane in pijače, razen Simona. Dete je prišla v roke in ga narahlo zazibala. Ob pogledu nanjo se je umiril in položila ga je nazaj. Simon je še vedno strmел vanjo, ona je zardela in odhitela v jedilnico za služinčad. Pred očmi so ji še vedno mežikale rjave oči, ki so se zdele popolne. Povečerjala je do konca in potem podojila lepega princa v njegovi sobi. Dete jo je, verjamete ali ne, vzljubilo. Smehljalo se ji je, dvigalo ročice proti njej. Uspavala ga je s pesmijo, ki jo je včasih pela svojemu otroku, ga poljubila in položila v posteljico.

Ker se je še vedno počutila neprijetno zaradi toliko tujih ljudi, se je vrnila kar v svojo sobo. Legla je na posteljo in gledala zvezdnato nebo skozi balkon. Spomnila se je na čas, ko je zvečer sedela pred domačo hišo in parala obleke. Iz notranjosti hiše je slišala kašelj svojega starega moža. Sedaj pa tukaj leži na viktorijanski postelji in gleda v nebo, pod katerim stoji grad. Kako se ji je življenje spremenilo! Toda ona je ostala ista. Še vedno je tista Vida, ki se je smejala, ko je njihov kuža bežal pred sosedovo mačko in še vedno je bila tista Vida, ki je jokala, ko njen sinček ni mogel zaspati. Morda se bo sprijaznila z novim in lepšim življenjem ter pozabila na trpljenje.

Takrat je zaslišala šumenje na vrtu. Šla je na balkon in zagledala postavo, ki je spretno preskočila grm. Nato je postava opazila Vido, saj je Luna tistega večera sijala. Nekaj časa sta se tako opazovala, potem pa se je postava premikala vse bližje Vidinemu balkonu. Po poti sta prijezdila sva stražarja in postava se je skrila v senco vrtnic. Ko sta odjezdila, je Vida zašepetala: »Kdo si?« Iz

sence se je zaslišalo: »Nekdo, kateremu se zdiš najlepše dekle v kraljestvu.« S tem je izginil, Vida pa je utrujeno legla v posteljo.

Luiza jo je prišla zbuditi že zgodaj, češ, da mora podojiti princa. Vida se je umila in odšla k otroku. Tam je poleg posteljice ležala cvetica, lepša od vsake, ki jo je Vida videla. Pustila jo je tam, saj ni vedela, da je namenjena njej. Tako je nahranila princa in ga umila. Imel je svetlo polt in rad se je igral v banji. Nato sta odšla na sprehod



po vrtu, saj je mali potreboval svežega zraka, Vida pa je hotela videti Simona. Otrok je bil celo pot dobre volje in se ji nežno smehljalo. Njej se njen otrok ni nikoli smejal ... To misel so prekinili divji kriki dvorjanov, ki so se odpravljali na lov. Odjezdili so mimo nje, vodil pa jih je sam kralj. Zadnji je mimo nje prijezdil Simon. Ta jo je pogledal in skočil s konja. Vida ga je plašno, vendar z neko radostjo opazovala. Stopil je k njej in se predstavil: »Jaz sem Simon, kraljev brat.« Ponudil ji je roko, ona mu jo je dala in poljubil jo je. Njegove ustnice so bile mehke in tople. »Jaz sem Vida, prinčeva dojilja.« »Vem, kdo si. Morda bi se lahko po kosilu, ko mali spi, z menoj sprehodila po posestvu.« Vida, ki se je spomnila obljube, da mora ubogati kraljevo družino, je pokimala. Srce ji je bilo kot še nikoli. Simon se je nasmehnil, skočil na konja in odjezdil. Za njim so plapolali njegovi dolgi rjavi lasje.

Literarni kotiček

Pri kosilu je namesto sladice dobila pisemce, na katerem je pisalo naj po kosilu pride v gozdiček za hlevom. V trebuhu jo je začelo zvijati in odhitela je v gozdiček. Sprva se ji je zdelo, da tam ni nikogar. Izza drevesa se je pokazal Simon: »Lepa Vida.« Odšla sta naprej po gozdičku. Vida ga je pohvalila, da je odličen lokostrelec. On pa ji je odgovoril: »Ti si tista, ki dobro strelja. Zadel a si me v srce in puščice ne morem izdreti. Lepa Vida, kaj si mi storila? Zaradi tebe ne spim in skoraj pozabim dihati.« Ob tem se je Vida samo nasmehnila.

Ko se je vrnila s sprehoda, ji je Luiza očitala, da je pozabila nahraniti otroka, vendar ne bo povedala kraljici, če ji Vida da katero od njenih oblek. Vida ji je ugodila, saj si ni želela, da se kraljica razjezi.

S Simonom sta vse od tistega popoldneva na vrtu skupaj preživljala prosti čas. V družbi sta igrala, da se komaj poznata, v resnici pa sta se imela vsak dan bolj rada. Ko sta tako tičala skupaj, si skoraj lahko videl majhna srčeca, ki so nastajala med njima. Vida je poleg princa našla še eno lučko, ki ji je svetila v temi.

Nekega dne je Simon lovil Vido po gradu, da bi jo poljubil. Tako je zbežala v del gradu, v katerem še ni bila nikoli prej. Bil je še lepši in še bolj okrašen. Ko se je ustavila, jo je Simon dohitel in njune ustnice so se združile v poljub. Bil je sladek in nežen. Vida ga je oboževala. Nekje za njima so se odprla vrata in slišal se je glasen otroški jok. Prestrašena zaljubljenca sta se skrila za zaveso. Vida se je spomnila, da ji je kraljica naročila naj še enkrat nahrani princa. Pozabila je in šesti čut ji je dal vedeti, da bo to usodno. Izza odprtih vrat se je pojavil kralj in odhitel tja, kjer je dete jokalo. Po dvoru je začelo odmevati Vidino ime, saj so jo vsi iskali. Eden od služabnikov je opazil, da se Vida z nekom stiska za zaveso in odšel po kralja. Vse se je odvijalo zelo hitro in še preden sta se oba zavedala, kaj se dogaja, je pred njima stal cel dvor. Kralj je imel na obrazu besen izraz: »Kje si bila potepuhinja? Namesto da bi hranila prestolonaslednika, si se zabavala s tem ... Simon?

Kaj se zdaj tukaj dogaja?» Kralj ga je šele tedaj opazil in presenečeno pogledal. Simon je pogumno stopil naprej, Vidi pa so se nabirale solze v očeh. »Bila je z menoj, Leon. Jaz sem ji ukazal, da gre z mano. Hotela je podojiti princa, vendar ji nisem dovolil.« Iz ozadja se je prikazala Luiza: »To ni res! Vida je hotela iti z vami in v nič je niste prisilili. Cele dneve se potikata naokoli, zaljubljena kot dva golobčka.« Vidi so se po licih ulile solze. Nobenemu ne bi smela zaupati. Luiza jo je vselej opazovala in jima sledila. Kralj je vprašal: »Je to res, Simon? Si se zaljubil v neko pocestnico, kot je ta? In ti, ti si hranila mojega sina. Tvoje mleko je strup zanj!« Vida se je zlomila in padla Simonu v naročje. »Ni res! Vida je dobro skrbela za princa in res sem se vanjo zaljubil. Nihče naju ne more ločiti!« Vida pa je obžalovala vse, od tega, da je pustila zamorcu, da jo odpelje, do tega, da se je zaljubila v Simona. »Simon zbudi se. Mlad si in počneš vihrave reči. Si morda pozabil na svojo ljubljeno zaročenko Rosalino, kateri si se zaobljubil?« To je kraljica, bolj kot Simonu govorila Vidi. Vida ni mogla verjeti. Simon je bil ves ta čas zaročen z drugo. Ko je rekel, da jo ljubi, je imel v mislih drugo in ko jo je poljubljal, se je hotel poljubljati z drugo. Iztrgala se mu je iz objema, ki naj bi jo varoval pred kraljem. Stekla je iz gradu, zajahala konja in odjezdila v gozd. Ni se menila za lažnive besede Simona, ki je tekel za njo. Med jahanjem se ji je pred očmi odvrte lo celo življenje. Kakšno bedno življenje! Iz revščine v bogastvo, vendar iz nesreče v še večjo nesrečo. Vsa ljubezen je bila laž. Prijahala je do pečin, ki so se imenoval Hudičev jezik. Skočila je s konja in začela stopati proti koncu pečin. Videla je morje in skale in galebe. Dihala je globoko in solze so ji drle iz oči. Vse je bilo zaman. Sama grenkoba in žalost. Uboga Vida, Stala je na koncu pečin in zaslišala, da jo morje kliče. Odrinila se je in poletela svobodna kakor ptica. Letela in letela in čez nekaj dni odletela v nebesa, kjer jo je čakala angelska družba.

I. Š.

Literarni kotiček

KAPSULA

Kapsulo 1 hočem imet.
S kapsulo 2 hočem živeti.
Kapsula 3 lovi kapsulo 4.
Kapsula 5 ne obstaja.
Ker začne se ringa raja.

GORA

Gora velika je
veliko ljudi nanjo gre
gozd in trava jo obrašča
kot da cela je zelena.
Ko pa požar zagori, siva postane.

POŠTAR

Poštar pisma raznaša ves dan.
Na delu preživi, da pismo dobiš ti.
Ko pa zboli, nekdo ga nadomesti.

AVTO

Avto drvi.
Bencin ga poganja.
Daje mu moči,
da lahko hitro drvi.
Ko pa na cilj pride,
bencina več ni,
ker ga porabi.

ZDRAVNIK

Zdravnik hiti, da pomaga.
Če kaj hujšega je,
umetno dihanje uporabi.

LEV

Lev žre vse, kar uzre brez predaha,
strašno, strašno.
Žrelo je odpiral, svojih jedi ni izbiral,
strašno, strašno.
Dokler noč ni prišla in lev je zaspal.

OPERA

V operi so pevci.
Pojejo in pojejo, nastopajo in nastopajo.
Brez vdiha, brez pavze cel dan se učijo.

Leon Bedjanič, 4. a

GUSARJI

Mi smo mali gusarji bili,
dokler nismo spoznali,
da gusar ni lepo bit'.

Zato smo nehali krasti
in nehali lagati,
vse nazaj smo vrnili in
srečno mi živeli.

Ženo poiskali si
in otroke imeli vsi.
Ko otroci so doma sedeli,
in pred televizijo čepeli,
vanjo so buljili in ugotovili,
da so se očitno pred televizijo rodili.

Enkrat pa so vsi veliki že bili,
da so v šolo vsi odšli.
Učiteljici so pokonci šli vsi lasje,
ko zagledala je male gusarje tri.

Tinkara Smrekar, 4. b

Andrej dobil je hčerkico, drobno, malo Kajico.
Naučil jo bo plesati, rolati in drsati.
Dobro se ima, ko se z njo igra.
Rad jo ima, kar se da.
Edinstvena
Je ta majhna deklica!

Klara Novak, 4. b



Šola se ful zrola,
Oglasi se, če dolgčas ti je.
Lepo nam je, ko učimo se,
A med odmori najlepše je!

Klara Novak, 4. b

Vaše prispevke za naslednjo številko
pričakujemo v začetku marca. Članke in fotografije
oddajte Nini Bernard ali v šolski nabiralnik.

Literarni kotiček

ČUDEŽNA ŽIVAL

Že davno so postavili hišo. Bila je majhna, rumena, z velikim vrtom okoli nje.

Dolgo je tega, odkar je kdo živel v njej. Z leti je začela razpadati, a nihče je ni hotel kupiti. Ljudje so se je začeli izogibati.

Živali pa so imele hišo zelo rade, saj so si iz ostankov pohištva naredile gnezda ter druge kotičke, v katerih so preživele noč. Jazbec si je naredil brlog v kaminu, zajčki pod prevrnjenim naslonjačem, polhki v hišici za punčke, veverica v uri s kukavico, srnjaček v otroški sobi, najlepše pa je bilo videti ježke, ki so kraljevali v postelji.

To sem odkrila, ko sem iskala snežno srno. O njej sem slišala v pravljicah in vedno sem si jo želela videti.

Nekega jutra, ko sem nabirala kostanj, je v grmovju nekaj zašumelo. Nisem se prestrašila, saj sem mislila, da so le ptice. A zvok se mi je približeval in postajal vedno glasnejši. Pomislila sem, ko vi vsaj bila bela srna. Tedaj je iz grmovja skočil kuža. Prepoznala sem ga. Ni imel lastnika. S smrčkom me je začel suvati. Ko je stekel stran in me gledal, sem ugotovila, da hoče, da mu sledim.

Čez čas sva prišla do izvira, majhnega potočka. Bilo je vlažno in v blatu so bili odtisi kopit. Ugotovila sem, da pripadajo srni. A niso bili podobni odtisom naših živali. Na odtisu levega sprednjega kopita je bila zvezda.

Takoj sem vedela, da gre za žival mojih sanj. In tedaj sem jo zagledala. Bila je bela kot sneg, samo na čelu je imela srebrno zvezdo. Nekaj časa sem jo opazovala, nato pa je prišel srnjak in jo odpeljal proti stari hiši.

Večkrat sem jo opazovala, v hiši pa si zdaj deli otroško sobo s srnjakom.

Katarina Beton, 5. b/8



POSTALA SVA PRIJATELJA

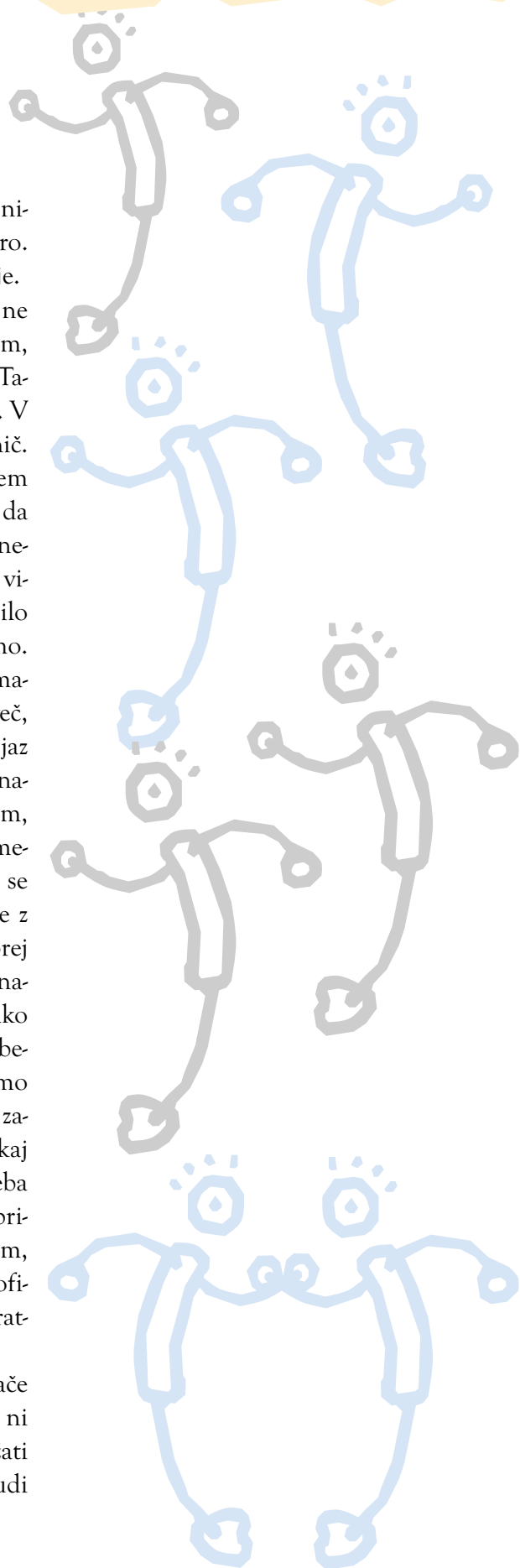
(pripoved o dogodku)

Postati prijatelj komu včasih ni težko, včasih pa je. Če pa ni-
maš nikogar, si osamljen. Na prijatelja se lahko zanesesh. To je dobro.
Najlažje najdeš prijatelja v šoli, takšni in drugačni, v službi in še kje.

Zase ne vem, kdaj sem postal prijatelj s Tomažem. Pač se ne
spomnim. Lahko pa povem potek oziroma neko zgodbico, kako sem,
še bolje SVA postala prijatelja! Vedno se začne s prvim razredom. Ta-
krat sem ga poznal le imensko, nisem pa kaj preveč govoril z njim. V
prvem razredu sem mu komaj rekel kakšno poved, to je skoraj nič.
Nadaljujemo z drugim razredom. Je že za malenkost drugače. Pa sem
malo več govoril, tudi s Tomažem, pa ne veliko. Znano je bilo, da
sem bil bolj tih v začetnem, torej prvem, drugem razredu. Bil sem ne-
kako tiho nameščen, nastavljen v tistem načinu, tako da je samo vi-
bracija delala (tresenje). Moral sem se navaditi na šolo. To je bilo
nekaj besed o govorjenju, zdaj pa še naprej, da ne zamenjamo temo.
Drugi razred, sem malo več govoril kakor v prvem. Pa tretji. S Toma-
žem – ki še ni moj prijatelj, niti sovražnik – sem lahko rekel kaj več,
na primer, kako se počutim, torej zdravstvena vprašanja. Tudi jaz
sem kaj vprašal njega. Včasih – se spomnim – mi je pomagal pri na-
logi, snovi iz matematike, ki mi je delala težave, čeprav zdaj vem,
kako uporabna je. Danes me celo zanima. Četrty, peti: učitelji se me-
njajo; pisno, ustno spraševanje, gor, dol, sem ter tja ... Še vedno se
lahko navadim! Kot zanimivost, bi rad omenil (morda nima veze z
naslovom), da vsako leto več govorim. Tehnično povedano, je najprej
(v prvem razredu) glasnost nastavljena na najtišje, potem vse bolj na-
rašča, dokler ni preveč glasno, pa še globokotonec vklopimo. In tako
naprej, morda ne ali da in obratno. Tisto bi lahko tudi rekli glasbe-
no-kemično povedano, mislil sem na zvočnike, nič hudega. Vrnimo
se k temi! S Tomažem postaneva prijatelja (prava, tako nekako ali za-
četnika) šele v petem (5.) razredu osnovne šole. Uau, zanimivo, kaj
sva pa prej delala; vsak na svojem koncu?! Na to vprašanje ni treba
odgovoriti. In tako naprej, naprej, naprej sva zdaj v 8. razredu še pri-
jatelja, ne bom rekel najboljša. On je moj edini pravi. Poskušam,
znam se z njim razumeti, od njega dobim kak dober nasvet, filozofi-
ranje, novo snov, pa še mojo mobi-telefonsko številko ima. In obrat-
no, trarara ... Ne bo preveč razlage!

Na splošno, lepo, dobro, kvalitetno je imeti prijatelja. Drugače
pa si osamljen, kaj šele, če imaš okoli sebe sovražnike! To pa ni
dobro. Pa majhen nasvet: Vsi, ki imate prijatelje, poskusite obdržati
prijateljstvo! Lahko pa pogledate v slovar, kaj je prijatelj, lahko tudi
pravi.

Matej Peranec, 8. c



Literarni kotiček

MUCA KVAK KVAK

Nekoč je živela muca Liza. Imela je tri male muce: Pikica, Črt in Rozi. Nekega dne je na podstrešje prišel fantek Jaka. Prinesel jim je mleko in odšel. Liza je šla do mleka, popila ga je in odšla na preprogo. Zaspala je in ko se je zbudila, se je njen trebušček zmanjšal. Njen obraz je postal zelen. Potem je prišel fantek Jaka, obrisal jo je in spet je bilo vse po starem.

Tara Vidovič, 3. b

MARSOVČKI HOČEJO NA ZEMLJO



Marsovčke bi najprej peljal v Čateške toplice in v Atlantis. Nato bi jih peljal še na morje in bi jim pokazal še Kranjsko Goro ter vse njene zanimivosti. Povedal bi jim zgodbo o Kekcu, ki živi na Vršiču nad Kranjsko Goro. Predstavil bi jim svojo družino in našega Sivčka. Ker bi bili na takem potovanju zaspani, bi jim ponudil posteljo za goste. Naslednji dan bi jim razkazal Triglav, ki je največja gora v Sloveniji. Ko bi si ogledali Slovenijo, bi jim razkazal še kakšno sosednjo državo. V zameno bi mi izpolnili še kakšno mojo željo in bi šel na Tajsko.

Bruno Seraval, 3. b



MARSOVČKI HOČEJO NA ZEMLJO

Marsovčki Blip, Čip in Kip sploh niso videli ljudi in poznali njihovih sposobnosti. Samo navadno žarnico, ki se ugaša in prižiga, pa tudi termometer, ki se pozimi skrči, poleti pa raztegne. Zelo se boji, da se ne bi preveč otoplilo, ker bi se razpočil. Jaz bi jim rada pokazala vasi, mesta, države in vse, kar vem, da je na Zemlji. Povedala bi ji kje živim, v kateri državi in v katerem kraju. Pokazala bi jim Ljubljano in ljubljanski grad ter naše običaje in lastnosti.

Ana Tasič, 3. b

Je to sova, žaba ali krt?

Morda pa celo afganistanski hrt?
Ne! To naša je muca črna kot vran,
z njo se igram čisto vsak dan.

Domen Sagadin, 3. b



ROŽICA

*Rožica cveti,
travnica zeleni,
vse v rožnate barve prelevi.*

*Ko pa sneg zapade,
ne trav'ce, ne rožic več ni.*

*Pomladi spet skale
vse rož'ce mile
in trav'ca zeleni
čez vse pokrajine prej bele.*

Klara Simetinger, 4. a



NAŠA MICI

*Mici podnevi spi,
ponoči pa miši lovi.
Že veliko je ujela
in je vse pojela.*

Domen Sagadin, 3. b

Literarni kotiček

POLHEKI



Ko pade zora, se prikažejo polhki in pokukajo izza drevesa. Odšli so po hrano. Lešniki, želodi in orehi bi jim prav teknil. Polhki so najboljši iskalci hrane. Ampak tokrat je drugače. Hrane ni in ni bilo. Kje je hrana, so se spraševali. Menda pa se bodo morali preseliti. Nekam, kjer je veliko hrane, je rekel najstarejši polh. Že res, ampak kam, so se spraševali. Najstarejši polh je pametno spregovoril: »Pojdimo po svetu.« In odšli so. Hodili so in hodili ter prišli do majhne vasi. Tu se bomo naselili, je rekel najstarejši polh. Vsi polhi so se strinjali. Šli so po ozki cesti, ki jih je peljala v gozd. Drevesa so bila v izobilju sadja in plodov.

Polhki so v gozdu živeli celo leto. Letni časi so se začeli spreminjati in prišla je zima. Dnevi so postajali vedno bolj mrzli in polhki so se pripravljali na zimsko spanje. Hrane, ki bi jo morali nabrati za tolščo, ni bilo. V vas blizu tega gozda gremo, je rekel najpametnejši polh. In v račji vrsti so odšli v vas. Velike hiše so stale na hribčku poleg cerkvice. Polhki so tekli in tekli in končno prispeli do vasi. Pokukali so skozi okno in videli ljudi, ki so se pripravljali na Božič. Močno je snežilo in polhki so vstopili skozi okno in se pogreli pred kaminom. V sobo je stopil človek in najprej zavpil, potem pa polhke napodil, da so se skrili za zavese. V posodi je bilo sadje. Vsak polhek je odnesel eno sadje. Ko so se najedli, so jo uvrli iz hiše.

Napokali so se hrane in sneg je padal z neba. Pot po kateri so hodili, jih je vodila k toplem gnezdu, kjer so se zleknili. Polhkom se je začelo zehati in postajali so vedno bolj utrujeni. Končno so zaspali in mogoče spijo še danes.

Ana Tasič, 3. b

JAZ SEM DINOZAUER

*Jaz sem Alozaver, ti pa ne,
jaz pa grizem, ti pa ne,
vsak se me boji,
tebe pa noben!*

*Jaz sem Alozaver, ti pa ne,
nosim meso, ti pa ne,
ti bi mi ga hotel vzeti,
pa ga nisi vreden!*

*No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi Alozaver,
da lahko bi mnogo večje živali
na tla podrl.*

*No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi Alozaver,
da bi z mesom v ustih,
se vsakomur pohvalil:
Jaz sem Alozaver, ti pa ne,
vsak te Drameozaver lahko poje,
mene pa ne!*

*Jaz sem Alozaver, ti pa ne,
jaz sem važič, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa noben!*

Inja Perić, 3. b



LITERARNI NATEČAJ

MOJ PROSTI ČAS

Svoj prosti čas izkoristim za treninge, branje knjig pisanje pesmi, igro s prijatelji, obiske pri babici in dedku, ogleda gledaliških predstav in razstav ...

Zdaj, ko hodim že v peti razred, nimam več toliko prostega časa, kot včasih. Snovi za učenje je več, pa tudi bolj zahtevno je.

Moj šport je badminton. Treniram ga trikrat do štirikrat na teden. Je izredno težaven, a čudovit. V skupini sem našla veliko prijateljev.

Prosti čas pa preživim tudi pri branju knjig (navdušile so me predvsem tuje avtorice: Maria Gripe, Enid Bliton, Jacqueline Wilson, J. K. Rowling, Cornelia Funke, ...), ter pisanju pesmi. Njihova dela z veseljem prebiram in že težko pričakujem, da bodo napisale še kakšno čudovito zgodbo. Na žalost pa knjige pišejo veliko počasneje kakor jih jaz prebiram, zato sem se odločila, da še sama kaj napišem. S pomočjo staršev in prijateljev je letos v novembru izšla že moja druga knjiga pesmi.

Dedek in babica me veliko naučita o delu na vrtu in v sadovnjaku.

Hodim na sprehode po Golovcu ter s starši na izlete. Opažujem ptice, ki iščejo hrano in se sporazumevajo, ...

Rada poslušam sodobno glasbo. Včasih pa si privoščim lenobno popoldne in si na televiziji ogledam kakšno oddajo ali film.

Vse to in še več počnem v svojem prostem času.

Katarina Beton, 5. b/8

**Megan McDonald &
Peter Reynolds**

Judy Moody postane slavna

Judy je naenkrat pičilo, da bi postala slavna, saj je ljubosumna na sošolko Jessico Finch *Smrdokavro*, ki gleda z naslovnice časopisa. Zato se Moody odloči, da tudi sama postane slavna. A to ni tako lahko, kakor si predstavlja. Njeni poskusi se končajo zelo neslavno, dokler ...

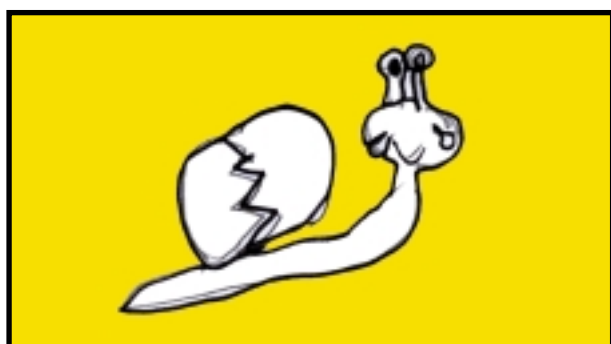
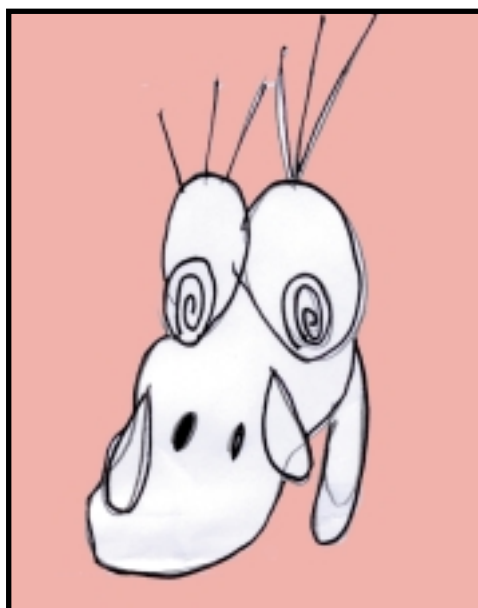
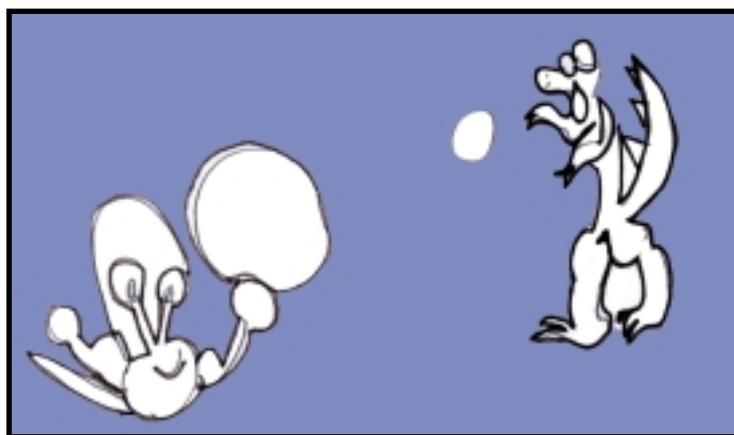
PRIPOROČAM!!!!!!
K. B.



PROSTI ČAS

KAKO JE NASTAL LAZAR?

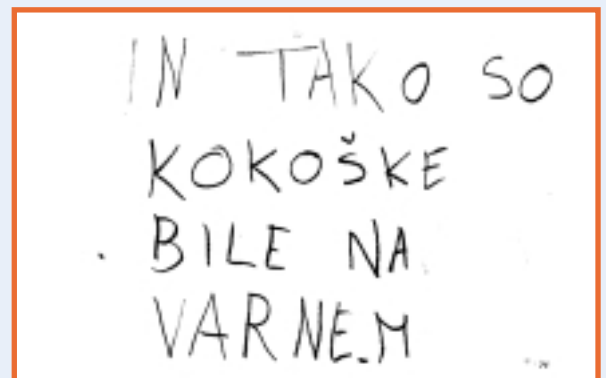
Klara Novak, 4. b



PROSTI ČAS

PRIJATELJSTVO

Tinkara Smrekar, 4. b



UGANKE

Padamo z neba,
poplesujemo kar se da,
rade poskakujemo in
v luže se združujemo.

Tinkara Smrekar, 4. b



Najlepše pozimi cvetim,
če ujameš me,
pa se ti v roki stopim.

MVB

PROSTI ČAS

PRIJATELJSTVO

Klara Novak, 4. b



PROSTI ČAS

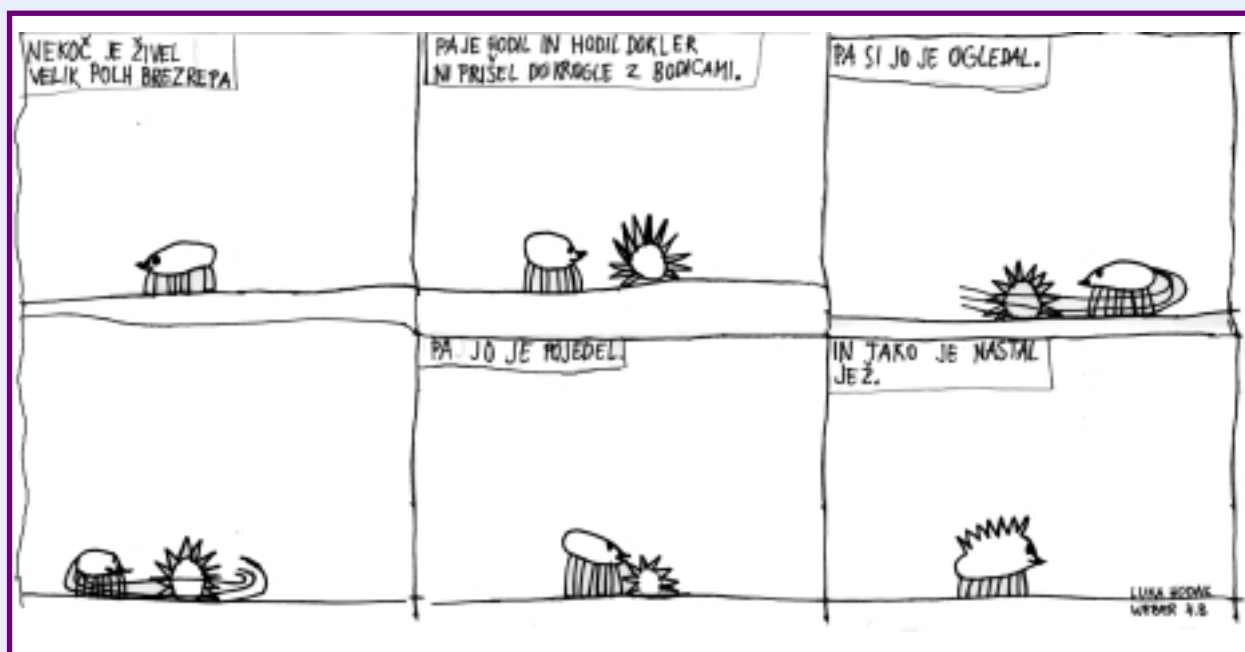
PRIJATELJSTVO

Katarina Geč, 4. b



KAKO JE NASTAL JEŽ?

Luka Hodak Weber, 4. b



ŽELIM SI ...

Želim si 10 ali 20 vstopnic za kino, novoletne okraske, medvedka, ki se imenuje Me to you. (Belma, 3. b)

Želim si cesto za magnetne avtomobilčke. (Jakob, 3. b)

Želim si miselno igro. (Adis, 3. b)

Želim si domačo žival in da bi učiteljica Valentina ostala do 9. razreda z nami. (Sandra, 3. b)

Želim si psa, vilo (hišo), prijateljstvo, lepoto, CD Rebelde, ljubezen v družini. (Daša, 4. a)

Želim si, da bi pokal petarde, da bi dobival dobre ocene in da bi bila mami vesela. (Jan, 3. b)

Želim si igračo, internet, kužka na baterije in veliko prijateljic ali prijateljev. (Maja, 3. b)

Rad bi imel dobre ocene v šoli. (Rok, 3. b)

Želim si hišo in da bi imeli srečo. (Inja, 3. b)

Hočem psa, računalnik in igrice za računalnik. Hočem, da bi se Drnovšek poročil z mano. (Tina, 5. b)

Želim si srečo, ljubezen, igračo. (Ana Č., 3. b)

Želim si LG telefon, psa in nov računalnik. Rad bi pokal petarde. Želim si tudi, da bi bila mami in oči vesela in nov motor. (Anel, 3. b)

Želim si mobitel, polnilec, monopoli, ljubezen in srečo. (Teja, 3. b)

Želim si svojo sobo in karte za kino. (Ana B., 3. b)

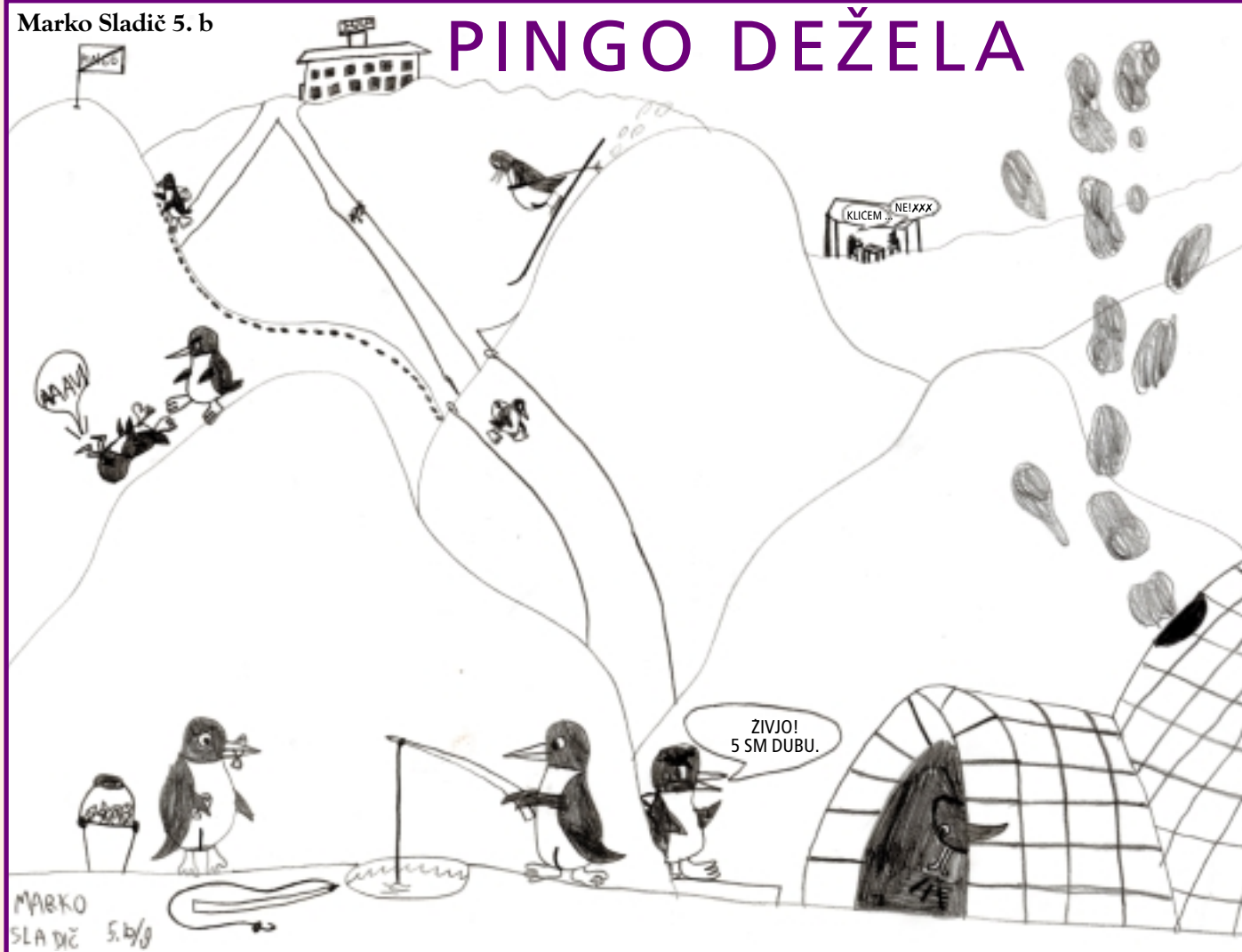
Rad bi avto na daljince, dobre ocene v šoli. Želim si ninja želve, stanovanje in obleke. (Žan, 3. b)

Želim si spider-mana. (Bruno, 3. b)

V prihodnjem letu si želim psa, večjo hišo, ljubezen v družini, dobre ocene, plišastega medvedka in več prijateljic. (Julija, 4. a)

Marko Sladič 5. b

PINGO DEŽELA



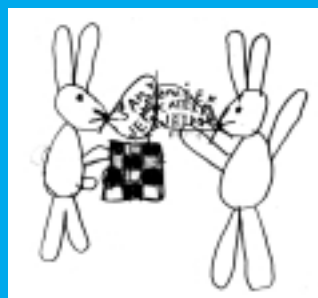


Učiteljica vpraša Jakca:
 »Kateri čas je to?
 Kupujem, kupuješ,
 kupuje, kopujemo ...«
 Jakec ji odgovori:
 »Novoletni čas.«



Učitelj matematike vpraša Jakca:
 »Koliko je 5 minus 5?«
 »Ne vem,« skomigne Jakec.
 Učitelj mu pomaga:
 »Če imaš 5 sliv in jih 5 poješ,
 kaj ti ostane?«
 »5 koščic!«

Zajca vprašajo,
 katera je njegova najljubša igra.
 Odgovori, da šah.
 »Zakaj pa šah?«
 »Ker samo pri šahu
 lahko pojem lovca.«



Policist ustavi voznika:
 »Psa ne smete peljati
 na sprednjem sedežu!«
 Voznik:
 »Ampak to je plišasti pes!«
 Policaj:
 »Pasma ni pomembna.«

Učenci 2. a

Počitniški pozdrav!

V novem letu naj vam čas nakloni storiti prave reči,
ubрати prave poti in v sebi in drugih najti le dobre stvari.

Vsem učenkam, učencem, staršem, učiteljicam, ravnateljici,
učiteljem, knjižničarki, tajnici, računovodkinjama, kuharicam,
čistilkam, kuharju, hišniku in varnostniku ter zobozdravnicama
želim vse najlepše v letu 2008.

Nina Bernard

BELE SNEŽINKE

Bele snežinke na nebu visijo
ter se v vetru vrtijo.
Vsaka snežinka, ki pade na tla,
postane del bele preproge
Vsaka snežinka svoj prostor ima.

Sneg je snežno bele barve,
sneg je snežni material.
Z njim gradimo igluje, hiše
v sneg se gaz za mano riše.

Katarina Beton

2008